

ותחזינה עינינו – שבת חזון

אהב ישראל – פרשת דברים

שבת חזון י"ל אשר שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה. ע"ד שנשאלתי פעם אי לבאר המדרש דאיתא שם לא היה יום מועד לישראל. כיום שנדרב בהמ"ק ע"כ. והוא פלא. ... אמנם בשום שכל והערות לב. י"ל בזה ע"ד מאחז"ל חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שיוצא לדרך. והמשכיל יבין.

ספר שו"ת שרפי קודש – בין המצרים

פ"א אכל ה"ק הרדח"ה זי"ע מאלכסנדר סעודת סיום מסכת עם החסידים בתשעה ימים שמן ר"ח אב עד ט"ב. ואמר בזה"ל. בהימים קדמונים כשבאו הימים האלו הי' הבעה"ב ברוגז ששרף את ביהמ"ק ואין לו ביהמ"ק להקריב קרבנות חובותיו ובעצבות. אבל כעת החסידים אוכלים סעודות, שאומרים ה', ה', ה', ה', ה', ה'. והי' שהי' ביהמ"ק, ויש ביהמ"ק, והי' ביהמ"ק, וסיפר איך לאחד שהשליך האשמדאי לשלמה המע"ה מעל הכסא, והי' בא לאיזה כפר. ואמר שהוא שלמה המלך. וכשמעו בעל הכפר. שהוא שלמה המלך ויאסוף כל בני הכפר. וסביבים. ויזבחו שור ומריא, וכל מיני מעדנים לכבודו. והי' כי הסבו לאכל. וקרא בעל הכפר לבני ביתו. ויספר להם גדולת שהמע"ה, וירידתו, ואמר להם ראו מה יוכל לבוא על אדם. וראו מהצער שבא על האדם הזה שמהע"ה והי' כי שמע שהמע"ה דברי בעל הכפר נמש לבו מרוב צער בזכרו ימי העלי. וכל הכבוד והגדולה שהי' לו מאז. ועתה נפל מאיגרא רמה. ומרוב צער לא הי' יכול לאכול אף שהכינו לפניו כל מיני מעדנים. ואח"כ בא לעיר אחת ופגע בחסיד אחד ושמת עמו כששמעו שהוא שלמה המע"ה. וניחם את נפשו שכל ידאג כלום שהי' שלמה המלך והי' שלמה המלך. אף שלפי שעה ירד מגדולתו אבל עוד ימלוך כבראשונה. ושמתו יחדיו מאוד. ויבקש ממנו לסעוד עמו בסעודה קטנה שיש לו. כי גם הוא איש עני. אך מה שיש לו יאכלו יחדיו וישבעו. והח"י את נפשו בדברים טובים וניחומים יותר מכל מעדני עולם. וע"ז אמר שהמע"ה טוב פת חריבה ושלחה בה (משלי יז) וזה הוא ג"כ הענין הנ"ל, והבן:

קדושת לוי – מגילת איכה

אלי ציון ועריה כמו אשה בצעירה. והכלל, כי האשה בשעה שכורעת לילד יש לה צער אבל באמת אחר כך כשתלד יהיה לה שמחה גדולה. וכן כל העומדים שם אפילו בשעת צערה יש להם שמחה, כי הם יודעים שבוודאי תלד בן או בת וזה באמת הוא שמחה. וגם לה באמת יהיה אחר כך שמחה כשתלד, רק בשעת מעשה יש לה איזה צער. כן באמת ציון אפילו שעכשיו יש לה צער מתורבנה היא רק כמו אשה בצעירה אבל באמת הקדוש ברוך הוא יש לו שמחה מזה, כי הוא יודע שהצער הוא רק לשעה אבל אחרי זה יבנה הקדוש ברוך הוא ביתר שאת ויתר עוז. והוא הרמו במדרש (איכ"ר א) אין לה מנחם, כל מקום שנאמר אין לה הוה לה אחר כך כמו בשרה נאמר (בראשית יא, ל) ותהי שרה עקרה אין לה ולד ובאמת היה לה ולד ויבואר כמו שאמר אדמ"ז אין מזל לישראל, הא"י"ן הוא מזל לישראל, הוא המשפיע מזל לשון יזל מים מדליו (במדבר כד, ז) והוה אין לה מנחם, הא"י"ן הוא מנחם לה, כי הוא יודע שבוודאי יבנה אותה וינחם אותה בכפלי כפלים:

אמרי פנחס – שער ד – שבת ומועדים

(שנו) ב' הרב זול"ת מה שכתב בש"ע שלא ללבוש בגדי שבת בשבת חזון, ובכתבי האר"י ז"ל מביאר שיש ללבוש דווקא בג"ש, שניהם אמת. דהנה כ' הן אראלים צעקו חוצה. שהשבירה לא היה כ"א בחיצונית העולמות. אבל לא בפנימיות. לכך הש"ע מדבר מאותן אנשים שעוסקים בחיצונית התורה. וכל השבוע הוא אצלו בחי חצונית דחיצונית. ובשבת אף שהוא בחי פנימית, מ"מ העוסקים בכל השבוע בפנימיות התורה, ובחול היא אצלם בחי חיצונית דפנימיות. ובשבת הוא בחי פנימיות דפנימיות. ושם אין שבירה כלל. ומזה מיירי כהאר"י"ל, דיש ללבוש בג"ש.

תמורת שלמה על התורה – פרשת דברים

ה' אלהינו דבר אלינו בחרב לאמר רב לכם שבת בהר הזה. הפרשה זאת נקרא תמיד בין המצרים בשבת חזון. והיא מרמזת לנו כי ה' אלהינו דבר אלינו בחרב אף שבהמ"ק הוא חרב בעוה"ר אעפ"כ רב לכם שבת הוא שבת. כי האמנם כל המועדים הם לפי הזמנים כמ"ש (בתפילת יו"ט) מקדש ישראל והזמנים והי' לנו מצות עליית הרגל והבאת הקרבנות וזמון הזה אין לנו דבר אבל שבת היא קביעה וקיימת גם בזמננו ח"ש ד"ל (שבת י, ב) מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה. ר"ל אף שבהמ"ק נגנז אך השבת קיים לעולם.

פרי צדיק פרשת דברים – את ט

(ט) הנה פרשת דברים קורין תמיד קודם ט' באב הענין הוא על פי מה שאיתא במדרש (ריש איכה רבתי) ג' נתבאבו בלשון איכה וכו' משל למטרונה שהיה לה ג' שושביניו וכו' כך משה וכו'. הנה תואר שושביניו נאמר על משה ואהרן ...

משה שושבינא דמלכא אהרן שושבינא דמטרוניתא. דמשה רבינו שהוא הוריד התורה מן השמים לישראל נקרא שושבינא דמלכא שקירב הקדוש ברוך הוא לישראל. ואהרן שכל כונתו ועבודתו היה לקרב ישראל לאביהן שבשמים ולהכניס הדברי תורה בלב ישראל וכמו שאמרו (אבות פ"א) הוי מתלמידיו של אהרן וכי ומקרבן לתורה. ומשה רבינו היה שושבינא דמטרוניתא גם כן וכמו שנאמר ויוצא משה את העם לקראת האלהים רק עיקר שמו ובחינו הוא שושבינא דמלכא במה שהוריד התורה לישראל. והנה כאן במדרש הנ"ל שמשל משה ישעיה וירמיה לג' שושביניו כונתו שכולם היו מקרבין את ישראל לאביהן שבשמים. ואמר במדרש משה ראה אותם בכבודם ובשלותם ואמר איכה אשא לבדי וכו'. היינו שקירב את ישראל לאביהם שבשמים בזה שאמר להם ה' אלהיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב שהיה מגדיל אותם שהם גדולים ככוכבים ... ואמר להם משה רבינו ע"ה כיון שאתם גדולים במעלה כל כך צריכים אתם לראות שלא תשפילו עצמכם ולא תפלו חס ושלום ממדרגתכם וקרבתן השושבינין זה באופן זה. ישעיה ראה אותם בפחותם והיה כונתו לקרבן להשם יתברך בתוכחתו באמר איכה היתה לזונה קריה נאמנה. היינו גם כן כיון שהייתם גדולים במעלה כל כך אויב נפלתם משמים ארץ להיות גרוע כל כך לכן הטיבו מעליכם ולא תגרמו להעניש חס ושלום. וירמיה ראה אותם בניוולם, היינו אחר שכבר נעשו ואמר איכה ישבה ביד היה כונתו לקרבן על ידי זה לאביהם שבשמים על דרך שנאמר וממכותיך ארפאך שעל ידי הפרעניות יושבו על לב לשוב בתשובה ויתקרבו על ידי זה לאביהן שבשמים וכמו שבאמת נולד תיכף משיח אחר החרבן (כמ"ש ירוש' ברכות ואיכה רבתי פ"א) והיינו שקרבן להשם יתברך באופן זה וכמו שאמרו (מ"ד איכה ה') טובה מגילות קינות לישראל מארבעים שנה שנתנבא עליהם ירמיה. ולזה קורין בשבת זה פרשת דברים שיש בו תוכחתו של משה רבינו ע"ה שאמר איכה אשא ובהפטורה חזון ישעיה שאמר איכה היתה ואחר כך בט' באב איכה ישבה שאמר ירמיה שכולם נקראו שושבינין, היינו שכולם קרבו ישראל לאביהם שבשמים: ובשבת זה הקודם יוכלו להתקרב בכל הג' אופנים שבשבת יש התגלות עתיקא, היינו שקשורים בשורש והם ככוכבי השמים ... ומשום הכי קורין התוכחות של הג' שושבינין ביחד בשבת של משה וישעיה ואחר כך של ירמיה כדי שנתקרב על ידי כולם לאבינו שבשמים ונזכה על ידי זה ללידת המשיח כנ"ל ויהיה הגאולה במהרה בימינו אמן כן יהיה רצון:

ספר ערבי נחל – פרשת ואחזק (המשך)

נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם כו'. שמעתי ביאור נחמד בזה מהו שני פעמים נחמו, ומזה יאמר אלהיכם לשון עתיד. דהנה נודע צדיקים מהפכין מרת הדין למדת הרחמים ורשעים בהיפוך, וידוע כי דיבור הוא קשות ואמירה הוא רכות, ונודע כי היה רחמים ואלהים דין, ולכן כשנבא ישעיה הפרעניות בהפטורת חזון (ישעיה א', כ) אמר כי פי ה' דבר, ר"ל הויה שהוא רחמים דיבר קשות, כי הפכו מרת הרחמים למדת הדין, ועתה ניבא על העתיד אחר שיתרצה להם השי"י יהיה נחמה כפולה, ומזה כי יאמר אלהיכם, ר"ל מלבד שיתנהג השי"ת עמנו במדת הרחמים אלא שיתהפך גם מדת הדין למדת הרחמים, ואלהים שהוא דין יאמר ג"כ רכות וק"ל ודפח"ח.

נבא קידושין לו עמוד א

... לכדתניא: בניס אתם לה' אלהיכם, בזמן שאתם נוהגים מנהג בניס – אתם קרוים בניס, אין אתם נוהגים מנהג בניס – אין אתם קרוים בניס, דברי ר' יהודה; רבי מאיר אומר: בין כך ובין כך אתם קרוים בניס, שנאמר: (ירמיה ד) בניס סכלים המה, ואומר: (דברים לב) בניס לא אמונ' במ, ואומר: (ישעיה א) זרע מרעים בניס משחיתים, ואומר: (חושע ב) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי. מאי ואומר? וכי תימא, סכלי הוא דמקרי בני, כי לית בהו הימנותיהו לא מיקרו בני, ת"ש, ואומר: בניס לא אמונ' במ; וכי תימא, כי לית בהו הימנותא הוא דמיקרו בניס, כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בניס, ת"ש, ואומר: זרע מרעים בניס משחיתים; וכי"ת, בניס משחיתים הוא דמיקרו, בני מעלייא לא מיקרו, ת"ש, ואומר: והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי.

שירת הרשב"א חלק א' סימן רמ"ב

ואף על גב דרבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה הכא ר"מ קראי קא דייקי.

ניצני אור, קידושין לו ע"א

ונראה דאיה שרז"ל הכריעו בזה הלכה כר"מ מדהתמו בדבריו, שבכל מקום הוקדמו דברי ר' מאיר ותתמו בדברי ר' יהודה שהלכה כמותו כדרכם לחתום בהלכה ... וכאן חתמו בדברי ר' מאיר לזכותם של ישראל.